

на Фенеръ училище, длъжностъ, която той изпълнявалъ до 1869 год., като сжщеврѣмено е билъ и повѣдникъ при църквата. По въпроса за въвеждане общезитие въ Хилендарския мѣнастирь, по който въпросъ, освѣнъ Вселенската патриаршия, живо се интересувалъ тогавашниятъ въ Цариградъ руски посланикъ генералъ Игнатиевъ, дяконъ Григорий е билъ изпращанъ съ мисия въ Атонъ, гдѣто прѣзъ това врѣме е билъ и ржко юложенъ за свѣщеникъ, а слѣдъ малко възведенъ въ чинъ архимандритъ на Вселенския прѣстолъ отъ патриархъ Софрония. Като настоятель на българската църква въ Фенеръ, архим. Григорий заминалъ за Берковица въ качество замѣстникъ на Софійския митрополитъ Доротей. Придружавайки послѣдния по епархията му, Григорий ималъ възможность да изучи голѣма часть отъ Дунавския вилаетъ, да се запознае съ духа и настроението на народа, както и съ турското управление. Поради болестъ, Григорий се прибралъ въ Цариградъ, дѣто прѣседѣлъ до разрѣшението на църковния въпросъ. Прѣзъ 1872 год. Григорий е билъ избранъ кандидатъ за архиерей на двѣ епархии: Охридско-Пелагонийската и Доростоло-Червенската, отъ които той приелъ послѣдната и още сжщата година, ржкоположенъ за митрополитъ, заминалъ за епархията си. Прѣзъ сжщата година Григорий е билъ изпращанъ въ Пиротъ и Нишъ за изравнение нѣкои недоразумѣния между българитѣ и тамошния български архиерей; въ сжщата година е билъ избранъ и за членъ на Св. Синодъ. А когато прѣзъ 1875 год. се помина търновския митрополитъ Иларионъ, управлението на митрополията е било възложено Григорию, който го и ржководилъ до края на 1878 год.

Често Григорий е билъ упрѣкванъ за онова окржжно послание, съ което той приканваше българитѣ по врѣме на освободителната война въ защита на империята и въ борба противъ руситѣ. Обаче,